

Tři

Lexi mě vyzvedla v pět. Vmáčkla jsem se na zadní sedadlo džípu, nacpaného dalšími brigádníky z cateringové společnosti. Stejně jako oni jsem měla černé šortky a bílé tričko. Během cesty jsem se nechala pohltit hudbou a jejich nenuceným rozebíráním lidí, které jsem neznala.

Jak jsme šplhali do kopce, domy se od sebe postupně vzdalovaly. Všude kvetly hortenzie s tisíci drobných kvítků seskupených do velkých koulí. Pod stinnými stromy, podél bílých plaňkových plotů, a dokonce se vinuly i po stěnách domů. Výhled na třpytivou hladinu moře postupně mizel v dálce, až se nakonec vytratil úplně. Pohodlně jsem se opřela loktem o dveře a nastavila tvář pozdnímu červnovému slunci.

Najednou jsme se ocitli uprostřed zvlněných zelených luk s ničím nerušeným výhledem na oceán. Nad hlavami se nám klenulo blankytně modré nebe bez mráčku a v dálce se tyčilo obrovské sídlo se sloupovou verandou, ke kterému se táhla příjezdová cesta vyspaná rozdrčenými světlými mušlemi. Přesně tam jsme zamířili.

Dům U Zlatých dveří.

Fotografie ani zdaleka nezachycovaly jeho velkolepost. Sídllo bylo velmi rozlehlé a elegantní, pobité cedrovými šindeli. Na každé z několika sedlových střech se tyčil komín a přední strana čítala přinejmenším dva tucty oken. Celé přízemí obíhala veranda, kdežto pokoje v patře měly balkony. Jednomu

z křídél vévodila takzvaná vdovská vyhlídka, což byla jakási střešní terasa obehnaná zábradlím.

„No teda,“ prohodila jsem.

„Dvacet pět milionů dolarů,“ upřesnla dívka vedle mě. „Ne, že by ho někdy chtěli prodat.“

Páni. Sídllo bylo nádherné, ale zase ne *tolik*.

„Není to cena jen za dům,“ dodal nějaký kluk, když si všiml mého výrazu. „Počítají se k ní i pozemky.“

Nejdřív jsem tomu nerozuměla, ale když jsme dojeli na zadní parkoviště, rychle jsem to pochopila.

Pozemky.

Zatímco všichni pobíhali kolem, nevěřicně jsem zírala. Za domem se rozprostíraly nádherné zahrady a obrovské louky s udržovaným trávníkem, které se na konci příkře svažovaly k pobřeží.

Věděla jsem to, protože o nich Edward psal ve svých dopisech a nesčetněkrát se pokoušel zachytit krásu oceánu. Podél pěstěných živých plotů se táhly záhony růží a za nimi se tyčil altán. Na svahu k moři se vzdouvaly lány hortenzií. Zachvěla jsem se – možná tím, jak mi to bylo všechno povědomé, nebo jakousi zlou předtuchou. Možná jsem opravdu zašla příliš daleko.

„Tak pojď, Abby,“ zavolala Lexi. „Najdeme paní Wilsonovou.“

Jenže teď už bylo příliš pozdě.

Odvedla mě přes široký trávník, kde už se stavěly bílé stany a natahovaly šňůry vánočních světýlek. Ve vzduchu se třepotaly ubrusy, než jediným plynulým pohybem přistály na skládacích stolech, na které služebné pokládaly vázy s květinami. Technici zapojovali zvukovou aparaturu a na všechno dohlížela žena s deskami v ruce. Lindsey Wilsonová, majitelka cateringové společnosti.